

P. Buzogány Árpád

takaró helyett

lehúgom rólad a blúzod
tavaszba öltöztetnélek
csupasz fák esti tüzénél
szóljon csak rólad az ének

te legyél takaró helyett
szikrákat fújó nagy tüzem
madarak hangos szavával
március ma rólad üzen

viszem a szerelmet

koszos ablakú vonatban
viszem a szerelmet feléd
megtehetnéd hogy fölöttem
a holdat is napra cseréld

apró reggeli madárka
bogánásra száll és énekel
hajad szétsepri a ködöt
mosolyogsz s a nap égre kel

világ virágát vinném én
örömmel letenném eléd
mienk a nyár az ég a hold
neked adnám — kéred? — felét

meddig mosolyogsz? még meddig
tarthat a világ jókedve?
létezik-e annyi idő
hogymajd el legyél felejtve?

Az ő ajkairól, aztán szeméről

Forrása hűs szavaknak,
te bársonypuha ajak,
hányan álmodtak rólad,
mióta nem láttalak?

Hajnalok kósza fénye
söpri szavad visszhangját,
és széttűnnek valahol,
mint viharban a hangyák,

legszebb ritmus a véred
nyugtalan dübörgése —
minden álmodt szétdarabolt
szép szemed éles kése.

